

[Henning Philipsen.]

tager vi til efterretning. Det vil være rart for befolkningen at vide, at regeringen har i hvert fald én trofast støtte i dette ting de næste fem-seks måneder, og det er fremskridtspartiet. Det er det, hr. Glistrup har givet udtryk for for nærværende.

Jeg anbefaler stadig væk, naturligvis, at man stemmer for vort partis dagsordensforslag. Øvrig anbefaling burde være overflødig.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg må indrømme, at jeg altid har haft en vis respekt for socialdemokratiet, og vil da håbe, at jeg stadig væk kan have en vis respekt for socialdemokratiet, men jeg havde så sandelig i denne situation forventet en mere markant holdning fra socialdemokratiet end denne vattede holdning til et dagsordensforslag, hvor man hverken tør sige fra eller til, hvad det er, man ønsker. Så stil da en dagsorden, hvor man klart kan se, hvad det er, man ønsker, i stedet for denne vattethed. SF har trods alt klart tilkendegivet, hvad det er, de ønsker. Det kan man da respektere. At de så i tide og utide har stillet dagsordensforslag, det kan man jo så sige for og imod. Jeg mener, det er en uting i dette ting, at man hele tiden får disse dagsordensforslag at tage stilling til. Jeg skal ikke karakterisere det som børnehæveleg, men jeg synes jo nok, at man laver lidt grin med befolkningen med den måde at stille dagsordensforslag på, som vi møder her i dag. Det er en situation, som jeg ikke mener at dette ting nogen sinde har stået over for før.

Der er vel sådan set ingen grund til at anbefale at stemme imod dette forslag. Jeg regner med, at de ansvarlige gør det alligevel.

Knud Jespersen (DKP):

Ja, så er det jo spørgsmålet, som hr. Arne Bjerregaard lige rejste, hvem de ansvarlige i denne sag er, om det er dem, der møder med et forslag, der er så usammenhængende, der

har en sådan karakter, at man skiftes til at forklare fra det sorte kabinets allierede, hvad de foregående i grunden har ment, og hvor hovedmotivet ligger, samtidig med at man siger: det bliver slet ikke kostbart, det bliver til glæde for alle, for så giver man sig automatisk til at spare. Når hr. Erhard Jakobsen kom med disse meget oplysende illustrationer af, hvor godt det var, så synes jeg også, det er nødvendigt at sige, at jeg har sandelig ikke beskyldt hr. Erhard Jakobsen for at bruge for meget strøm.

Hvad angår selve dagsordenen, så må jeg nok sige, at da vi i sin tid stillede forslag om, at man skulle konstatere, at to og to var fire, så vakte det jo nogen opstandelse her i det høje ting. Vi synes nemlig, matematikkens love skal gælde her ligesom udenfor. Nu konstaterer vi i denne dagsorden, at én minus én er nul, og vi mener stadig væk, matematikken skal gælde.

Lad det så være usædvanligt, at det er ved en førstebehandling. Det er nok så usædvanligt, når hr. Glistrup konstaterer, at det må vare 4, 5 eller 6 måneder. Jeg tror, de ansvarlige i dette ting må gå ud fra, at det har varet alt for længe. Den 4. december har det varet lige nøjagtig 12 måneder for længe, hvor man har ført en politik af denne art. Det er baggrunden og motiveringen for, at vi vil stemme for et hvilket som helst grundlag, der har det hovedformål at fjerne den nuværende regering, erstatte den med en handledygtig regering i overensstemmelse med befolkningens interesser — og ikke bare smågruppers, selv om de er meget stærke økonomisk — og sikre, at der bliver en anden politik.

Vi erkender, at det er rimeligt og reguleret, at førstebehandlinger følges af andenbehandlinger og tredjebehandlinger — vi har nu ikke været forvænt med at få vore forslag behandlet på den facon — men jeg vil da give finansministeren medhold i, at hvis dette dagsordensforslag vedtages, så må det have den naturlige konsekvens, som finansministeren udtrykte det, at det kan regeringen ikke modtage, og så må det na-